

Cel ce mărturisește că gândurile îi sunt vulturi printre veacuri Ion Forcoș înalță imn de slavă pentru România, care vine din veacuri prin veac, cu botezul nemuririi. Pe vreme de urgie, puterile au intrat în eclipsă, într-un apus de soare, iar autorul erijându-se în vizionar, crede că Dumnezeu va face din vechile popoare o lume nouă în care mândra noastră Românie va străluci cu limba noastră sfântă, ce se vorbește și în cer. Dragostea, patriotismul, considerația față de neam și țară, îi dau înțelepciunea de a închina un imn de slavă și nestinsului Luceafăr Mihai Eminescu, limbii române, Ei Doamnei Sfinte, în care își cântă dorurile, bucuria, supărarea, împlinirea, dragostea, obida, că nu poate

schimba toate cele nefaste.

Ruga pentru tot ce este românesc și românește, - odă atotcuprinzătoare pentru idealuri ori fapte istorice - pentru elogiul adus personalităților, creează rafinament stilistic în scrierea autorului. Dorința - rugă este atotprezentă, are vârstă milenară, și nu-și poate parcurge destinul fără a fi îngrijorat de destinul neamului Zamolxe.

Alba Iulia, Tricolorul, credința în faptele istorice, albastrul de Voroneț și spicul mătăsos al grâului, țăranul român, Unirea, Cuza, aduc parfum de baladă, în cadență folclorică, acestea străbat ca o strigare în poezia Ultimul dor. Aici dorința ca o rugăciune, rămâne profundă, poruncitoare, pentru aranjamentul ultimului drum. Chemarea la unire într-o schimbare în bine, are sunet sacru de clopot. Este chemarea românilor, solemnă, într-o cinstită și onoare.

Doina Bârcă